

Hoài Yên:::

Hồ Như Huyền Thoại

Buổi sáng bầu trời mây triũ nặng, một vài giọt mưa lâm râm lác đác . Thỉnh thoảng lại có gợn gió nhẹ thổi qua, đủ làm không khí thêm se lạnh, đủ để lòng người thêm tê tái . Người đàn ông đứng ẩn mình vào một thân cây, cách xa những người đi dự tang lễ một khoảng ngắn, vừa vận để không gây sự chú ý cho mình, nhưng cũng vẫn có thể quan sát được mọi người chung quanh . Đám tang thật đông người tham dự, những cái xe nối đuôi nhau thành một hàng dài từ thánh đường đến nghĩa trang . Người đàn ông chợt thấy tim mình như thắt lại khi nhớ đến câu hát mà nàng vẫn thường ê a :

*Mai về sau nước mắt có cạn
Khi xa đời thương cho đàn con
Triệu người quen có mấy người thân
Khi lia trần có mấy người đưa*

Ông thì thầm:

- Bây giờ thì em đã hiểu có bao nhiêu là người thương em rồi phải không nhỏ ?

Những nghi thức tôn giáo hình như đã chấm dứt . Vị linh mục quay sang tang quyến nói những lời an ủi . Người con gái với cặp mắt của mẹ và mái tóc dài đến lưng nhìn thật mỏng manh trong bộ tang phục thùng thình, ngả người vào người đàn ông đứng tuổi bên cạnh khóc ngất . Đây là lần đầu tiên người đàn ông gặp họ, nhưng sao như quen thuộc từ bao giờ nhờ những câu chuyện của nàng .

- Anh biết không, con bé cứ đòi để tóc dài . Người thì đã bé tí teo .

- Con gái đứa nào cũng thích để tóc dài . Con gái anh hồi xưa cũng vậy .

- Đâu có, em đâu có vậy . Từ hồi còn bé em đã ghét để tóc dài . Vương vúi khó chịu lắm làm sao mà chạy nhảy chơi đùa ?

- Chạy nhảy chơi đùa thì cọt lên đâu có sao đâu . Leo lên cây hái trộm trái của người ta như em thì hơi có vấn đề thật .

- Hứ, ai bảo với anh em hái trộm ? Chẳng qua là em ăn dùm thôi . À, nói đến trái cây em mới nhớ ...

Thế là nàng lại bắt qua một câu chuyện khác hoàn toàn không dính líu gì đến mái tóc của con . Ông thường lắng nghe nàng nói với một sự ngạc nhiên thú vị, thăm thán phục nàng bởi chẳng hiểu tại sao nàng lại có thể kể những câu chuyện đầu Ngô mình Sở một cách say sưa thích thú như thế . Ông hay chọc nàng:

- Bây giờ anh mới hiểu trọn vẹn cái câu : nói không kịp thở ...

Để nghe nàng "ứ, ứ" lên những lời phản đối từ bên kia sợi giây điện thoại mà cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm bình yên. Từ lúc nào chẳng rõ ông đã ghiền nghe cái giọng nói trẻ con ríu rít của nàng . Ở nàng có một cái gì đó vừa trẻ dại vừa cố làm ra vẻ từng trải, vừa thông minh vừa rất đỗi ngu ngơ, và tất cả những cái mâu thuẫn nghịch lý đó lại có ma lực kéo ông về lại với cái thế giới mà ông tưởng đã không còn thuộc về mình .

Ông giật mình nhận ra người con gái bây giờ chắc có lẽ chỉ thua nàng vài tuổi khi ông mới quen nàng . Thời gian trôi qua nhanh quá , không phải chỉ mới vừa hôm qua cô bé còn khóc lóc vùi vãnh mẹ hay sao ? Người đàn ông đã là một nhân chứng rất thầm lặng qua những thăng trầm của họ . Ông quay qua quan sát người đàn ông đứng bên cạnh cô gái, mái tóc đã bắt đầu hoa râm, nhưng nhìn vẫn còn phong độ, người đàn ông còn trẻ hơn ông đến hai tuổi . Hai vai ông ta rung lên từng hồi, đầu hơi cúi

xuống như muốn che đậy niềm đau đã đến tận cùng của sự chịu đựng . Bỗng dưng người đàn ông muốn lại gần bên họ, muốn nói với họ rằng hơn ai hết ông hiểu rõ niềm đau của họ . Hơn ai hết sự mất mát của họ cũng to lớn như khoảng trống nàng đã để lại trong ông . Nhưng ông biết mình sẽ không bao giờ làm điều đó . Ông biết mình sẽ đứng chôn chân ở nơi này, bàng quan như một người tình cờ chứng kiến một đám tang, cho dù nàng đã là một phần không nhỏ của cuộc đời ông hơn hai mươi mấy năm qua, thời gian dài hơn rất nhiều cuộc hôn nhân mà ông biết . Những gì riêng tư giữa nàng và ông bây giờ sẽ đi theo nàng qua thế giới bên kia . Ở đó sẽ không có những dẫn vật chất ngất để nàng phải nuốt nước mắt về tim che giấu, ở đó sẽ không có những nỗi đau vất vưởng để nàng phải mím môi chịu đựng . Ở đó chỉ là an bình, một sự bình an vô cùng hiếm hoi mà nàng đã cả đời tìm kiếm .

Những người cuối cùng rồi cũng lần lượt rời nghĩa trang . Người đàn ông kiên nhẫn đứng đợi cho đến khi chiếc xe của gia đình nàng khuất sau cánh cổng một hồi lâu rồi mới lặng lẽ tiến về phía ngôi mộ vừa mới đắp . Những đóa hoa hồng đủ màu sắc phủ đầy nhìn như một cánh rừng hoa . Người đàn ông hôn nhẹ lên cánh hoa tử đinh hương màu tím trước khi đặt trên mộ nàng . Mắt ông chợt nhòa đi, làm sao, làm sao để nói một lời vĩnh biệt đây hỡi em yêu dấu ?
Lũ kỷ niệm ở đâu chợt ùa về như dòng thác, mênh mông, cuồn quay ...

**

Họ quen nhau nhờ một điện thư đi lạc . Cái điện thư mà nàng nhận được thực ra ông định gửi cho cô em gái người bạn cũ mà ông gặp lại trong một buổi họp mặt của hội ái hữu trường trung học của ông ở Việt Nam xưa kia . Vì "mắt kèm nhem lại quên đeo kính lão" (lời của nàng), ông đã viết sai một con số nên địa chỉ điện thư của cô kia thành địa chỉ của nàng .

- Hôm đó em đang chán đời, chỉ muốn đập phá một cái gì cho đỡ ảm ức . Không ngờ lại nhận được email của anh . Em đọc xong đã định xóa nó đi, nhưng thấy những lời thư anh viết ngộ ngộ nên em nẩy ra ý định phá anh . Đàng nào em cũng chán làm ... em rồi, thử làm cái người anh đang muốn tìm coi sao .

Và nàng đã thành công trong vai trò đó, ít ra là trong những lá thư đầu tiên . Nàng đã khéo léo trả lời nước đôi những câu hỏi của ông, âm ỉ nói xuôi theo những lời thăm hỏi của ông, gợi cho ông kể về người đàn bà mà nàng nhận là mình . Nàng làm như vậy mà không hề bị lộ tẩy vì ông và người bạn đã mất liên lạc gần hai mươi năm, chẳng thể kiểm chứng được những gì nàng nói .

Càng ngày những cái điện thư của nàng càng không thể tách rời khỏi đời sống của ông . Ông ngóng trông từng đoạn thông điệp vừa đắm thắm vừa ngộ nghĩnh, vừa khôn ngoan vừa trẻ con . Bản tính vô tư, hồn nhiên mà nàng còn giữ được, chẳng cần một chút cố gắng, lại có một sức thu hút mãnh liệt đối với ông . Người đàn bà trẻ con ấy chắc chẳng bao giờ ngờ rằng những dòng ngôn từ bằng quơ vớ vẩn của nàng đã chảy tràn vào trái tim ông, qua những miền ký ức chập chờn, qua những cánh cửa dĩ vãng kiên cố, những bóng ma quá khứ vật vờ, để đánh thức những rung động tưởng đã không còn hiện hữu, để những cảm giác thương yêu cứ như cơn thủy triều dâng lên tràn ngập dần dần từng góc tâm hồn theo từng con chữ .

"Em đã biết tại sao anh chọn một nơi băng giá như vậy làm quê hương thứ hai . Trời lạnh khiến "người ta" cần một vòng ôm ấm của anh . Ở bên này thì nóng như thiêu, ai cần ôm; đến gần chỉ muốn xô ra thì có ..."

"Hôm nay ở bên đó trời lạnh lắm phải không anh ? Nếu "tay anh lạnh để cho tình mình ấm" với cô nào bên ấy, thì nhớ chỉ cầm tay thôi, chớ đừng lạng quạng mà có khi tình chưa ấm một bên má đã

ấm rồi đó !"

Những cái điện thư cứ đi qua đi về như thế, có khi hai ba cái trong một ngày . Cho đến một hôm ông nhận được một cái điện thư lạ, cái điện thư của người mà ông ngỡ mình đang nói chuyện từ mấy tháng nay . Khi biết được mình đã bị nàng đem ra làm trò đùa, lạ thay, ông không cảm thấy giận nàng mà chỉ thấy vui vui vì trò nghịch ngợm tinh quái của nàng . "Kể ra con bé này cũng phải thông minh lắm mới qua mặt được mình bấy lâu nay!", ông thầm nghĩ . Ông quyết định tiếp tục trò đùa, giả vờ không biết . Nàng có là ai đi chẳng nữa hình như cũng không còn quan trọng, vì càng ngày ông càng nhận ra giữa nàng và ông có một sự cảm thông như đã có từ lâu lắm . Những ý nghĩ trao đổi với nàng chừng như lại làm ông nhìn thấy mình rõ ràng hơn .

Nhưng đột nhiên những cái điện thư đó bỗng ngưng bật không một dấu hiệu gì báo trước . Thoạt đầu ông nghĩ có lẽ tại nàng bận rộn với công việc không trả lời ngay được . Qua ngày hôm sau vẫn im lìm ông nghĩ chắc nàng không đi làm . Những ngày kế tiếp ông vội vàng kiểm điểm lại những tờ thư của mình coi có nói điều gì làm nàng phật ý không muốn liên lạc nữa hay không . Một tuần sau ông tự bảo với mình " trò chơi nào rồi cũng có lúc phải chấm dứt, cô ta kết thúc trước càng đỡ cho mình phải bận tâm " . Ông nghĩ rằng ông sẽ trở về với đời sống của ông một cách bình thản như những ngày chưa có nàng . Đời sống đó cũng đâu phải là nhàm chán . Ông cũng có những người bạn rất thật và những cuộc vui rất đầy . Cũng vài người đàn bà vây quanh, những người đàn bà bản xứ xinh đẹp và lịch thiệp . Những cuộc tình nóng bỏng, cuồng nhiệt mà không đòi hỏi một sự ràng buộc nào cả . Bạn bè vẫn đùa ông có số đào hoa, chẳng phải khổ công chinh phục mà vẫn có những cuộc hẹn hò tới tấp . Không có lý do gì ông lại phải băn khoăn vì những tờ điện thư không đầu không đuôi từ một người đàn bà không quen biết . Chẳng việc gì ông lại phải mua những phiền phức vô căn nguyên vào người như thế ... Ấy vậy mà không hiểu tại sao đều đặn mỗi ngày ông vẫn bắt gặp mình gửi những lời ân cần lo lắng vào hư không ...

Đúng một tháng sau ông mới nhận được cái điện thư mong chờ .

" ...Em đã tự dặn mình không được trả lời thư anh nữa rồi đến một ngày anh sẽ chán không gửi, nhưng những cái email cứ tuần tự đến mỗi ngày . Một tháng rồi, tại sao anh lại phải kiên nhẫn đến như vậy ? Nhưng chắc chắn đọc xong những dòng chữ này thì anh sẽ không thèm viết cho em nữa đâu . Em nhớ có lần anh đã nói anh rất ghét những người nói dối, không có một thứ tình cảm gì có thể tồn tại được nếu không có một sự thành thật nào đó làm nền tảng . Mà em thì đã không thành thật với anh từ đầu . Em không phải là cái người mà anh nghĩ đâu ... "

Đọc xong lá thư thật dài của nàng ông thở ra một cách nhẹ nhõm rồi bật cười thành tiếng . Con bé thật thông minh nhưng lúc này lại thật là khờ! Người ta biết "tỷ" của mình từ đời nào rồi chứ có phải bây giờ khai ra mới biết đâu!

Cũng từ đó cái khoảng cách vô hình trong sự liên hệ của họ biến mất . Cuối cùng nàng đã có thể chia sẻ với ông những gì rất thật về mình . Con đường nàng đang đi dường như không xuôi xẻ như ông đã từng nghĩ . Có những khi ông lắng người thật lâu khi đọc những dòng chữ của nàng . Những dòng chữ gói ghém niềm đau dai dẳng mà trước khi gặp nàng ông tưởng như chỉ riêng mình biết . Những ưu tư trắc trở của ông phơi bày qua từng câu kể, như người đang nói giùm những chất chứa tự bao giờ . Lần đầu tiên ông tin vào hai chữ "định mệnh", những kỳ ảo huyền bí mà một con người chuyên về chữ số như ông khó có thể chấp nhận . Phải chăng những gì mình không thể giải thích được mình thường gán cho nó những danh từ như "định mệnh" hay "duyên số " . Hai mảnh đời rất xa lạ cứ sao hai niềm đau lại thật gần gũi . Ông không thể kìm lại tình thương ngày càng lớn dần cho một người đàn bà nhỏ bé quá so với sức đề của tâm linh, của con người, của cuộc sống ...

" Hình như người đàn bà luôn cô đơn với chính mình và luôn phải tự vượt từ nỗi cô đơn này đến nỗi cô đơn tiếp theo ... Làm sao anh hiểu được nỗi cô đơn đáng sợ đó khi anh chưa bao giờ có những đêm dài mất ngủ một mình gặm nhấm những bản khoăn như em . Một đôi khi giật mình nhìn lại đoạn đường mình đã đi qua, những lầm lỡ mình đã vấp phạm, những niềm đau mình đã gánh chịu mà ngạc nhiên khi thấy lòng thật vững chãi . Chẳng như ở đời này hạnh phúc hay khổ đau rồi cũng có lúc bão hòa phải không anh ? "

Chưa có một người nào mà ông biết lại có thể giải bày những điều buồn bã bằng một giọng thản nhiên đến thế, tựa hồ như nàng là người đứng bên ngoài nhìn vào cái đời sống của chính mình mà phân tích . Nàng nói ở ông có một cái gì đó thật vững chắc, thật bình yên để nàng thôi không dè chừng . Với ông, nàng cảm thấy cuộc sống thực ra không rắc rối phức tạp như nàng từng oán trách . Bao giờ ông cũng nhìn sự vật một cách rất đơn giản và thường miêu tả những việc xảy ra ngoài ý muốn bằng một giọng hài hước tinh quái . Nàng học được từ ông cách mỉm cười tự giễu cợt hoàn cảnh . Nàng bắt chước ông cách chế ngự nỗi hoang sợ hoang mang . Nhờ có ông nàng biết cách vượt qua sự thất bại bằng con đường ít chông gai nhất . Nàng nói ông là cái phao mà nàng may mắn đã bám víu được giữa lúc tưởng chừng như mình đang chìm ngấm trong những cơn sóng quay cuồng đến chóng mặt . Nàng gọi ông là trang nhật ký của mình để nàng có thể nói với ông tất cả mọi chuyện . Và quả thật họ đã nói với nhau đủ mọi thứ linh tinh, từ thời tiết cho đến cuộc chiến ở một nơi xa lắc xa lơ ...

"... Anh nè, cuộc chiến này hình như "chính phủ của anh" chết nhất không gửi quân giúp cho "chính phủ của em" đấy, ngày mai anh đi ngang qua toà quốc hội nhớ vô nói với họ như thế . Họ làm vậy hỏ mặt quần dân quá anh ạ, mất công "thiên hạ" lại nói ai ở bên đây cũng là thỏ đế ."

" ...Anh nghĩ hôm nay có những người lính còn sống, ngày mai đã không còn nữa Nếu họ biết trước ngày mai sẽ đến phiên họ, không biết họ có tránh được không? Những người thân của họ có linh cảm cái chết của họ ngày hôm nay hay không? Nhiều người lính thật quá trẻ, 18, 19, thật tội nghiệp. Anh cũng đồng ý với em là "chính phủ của anh" thật bạc bẽo với người bạn Mỹ. Nhưng vai trò của "chính phủ của anh" theo truyền thống là vai trò hoà giải . Lại thêm, xưa nay Liberal xứ này vẫn không thân với Republican của Mỹ, nên không ủng hộ Mỹ. Mà có ủng hộ thì quân đội lèo tèo, súng ống chẳng biết có bắn được không. Big deal! Có lẽ vì biết thân biết phận như vậy nên Jean Chrétien (thủ tướng nước tôi đấy cô ạ!) cũng chẳng muốn ủng hộ làm gì, giúp thì chẳng được bao nhiêu, thôi chớ còn được tiếng là không lệ thuộc ... để quốc! "

" ... Anh nè, tại sao khi anh rời Việt Nam mới có 16 tuổi thôi mà đã học xong trung học hử ? Khai thiệt tuổi đi, đàn ông cũng già hơn người ta mà, già hơn 10 tuổi hay 12 tuổi có hề gì chứ ? nói thiệt đi may ra em thấy "già" quá em tha không bắt nạt nữa ..."

"... Cô hai ơi, tôi học nhảy tú tài I đó . Em có biết tú tài I, tú tài II là cái gì không hử nhỏ ? Oắt con như em chắc chẳng biết đâu . Hồi xưa ở Việt Nam ngành giáo dục ... "

"... Anh nè, sao em thấy hình như anh nhắc nhiều đến con trai của anh hơn là con gái của anh đó . Anh trọng nam khinh nữ hử ? Anh ráng gần gũi thương yêu cô bé nhiều nha anh . Con gái đáng được bố mẹ nuông chiều, nâng niu hơn con trai, vì con gái mai một đi lấy chồng rồi đâu biết sẽ hạnh phúc hay khổ đau . Anh để ý coi cháu thích gì rồi anh cùng làm với nó . Con gái thì chỉ thích đi shopping thôi, cách gần gũi với nó nhanh nhất là dẫn nó đi shopping anh ạ . Hồi đó em còn ở nhà hay đi shopping với bố lắm, đó là những giờ phút riêng tư của em với bố đó ... "

"... Em nói anh mới để ý là anh nói đến thằng lớn nhiều hơn là con em . Thật ra thì đứa nào anh chẳng thương như nhau . Nhưng có lẽ con trai thì mình có nhiều điểm tương đồng nên dễ gần gũi với nó . Con bé thì hay đi với mẹ hơn là với bố . Anh sẽ nghe lời em dành nhiều thời gian cho nó hơn . À, mà hồi đó bố có hay đi shopping với em thật không đó hay là em muốn hại anh nên em mới bày vẽ cho anh cái phương pháp hao tổn tài chánh đó ? ... "

Nàng có thể huyền thuyên đủ mọi chuyện như thế nhưng lại rất ít khi nói đến cái tình cảm họ dành cho nhau . Nhưng ông hiểu không phải như thế là những thương yêu đến muộn của mình không là những dẫn vật ray rút cho nàng :

"... Đàn bà khi có chồng rồi chỉ có thể nhìn thẳng phía trước mà đi thôi , cho dù đường đi có gập ghềnh và mình thì đi một mình ... Cho dù không còn ở Việt Nam nhưng những cái đạo đức luân lý đó sẽ mãi đi với em ... "

" ... Bao nhiêu năm qua em đã cố công xây đắp một con đê chắn sóng để ở bên này của những cơn bão biển cuồng nộ em tự nhủ mình vẫn được an toàn . Em không thể ngờ rằng có một ngày con đê kiên cố của mình chỉ chực òa vỡ ... "

"... Xưa nay cái bản năng tự vệ trong em thường bảo em phải tránh xa những cái gì thái quá: quá đẹp, quá tốt, quá cao, quá sang... kéo mang vạ vào thân . Vậy mà bây giờ tin anh em chẳng giữ được cho mình một góc khuất trong lòng... "

Ông thấy thất ruột lại bởi nỗi xót xa, cho ông và cả cho nàng . Ông không còn những ràng buộc . Nhưng nàng, dù sao đời sống của nàng cũng không phải là của riêng nàng . Cho dù ông biết nàng sẽ không bao giờ cho phép mình đi ra ngoài những giới hạn mà nàng đã tự vạch ra . Hơn ai hết ông hiểu nàng sẽ chẳng bao giờ tìm cách thoát ra những gì mình đang có vì nàng cho đó là một sự chào thua mà nàng thì không phải là người dễ đầu hàng . Và chính ông, ông cũng chẳng muốn nàng vượt qua những lằn ranh giới đó, một đôi lần khi nàng mới một ông đã nhẹ nhàng an ủi:

"... Cố gắng lên em ạ . Có ai nói hôn nhân là dễ dàng đâu có phải không ? Đừng bước vào những vết chân mà anh đã đi qua . Con em còn nhỏ quá . Nó cần sự săn sóc của cả cha lẫn mẹ . Anh không bao giờ quên được cái cảm giác hụt hẫng của mình những ngày đầu vắng bóng hai đứa con anh khi mẹ chúng đưa chúng trở về thành phố cũ . Anh sống như người không hồn, một buổi sáng anh thức dậy rồi nhận ra cuộc sống chẳng có nghĩa lý gì khi vắng bóng chúng nó . Thế là anh bỏ tất cả, việc làm, nhà cửa để đi theo chúng ... "

Nàng vẫn thường nói ông và bố của con bé là hai người cha thật toàn vẹn mà nàng biết . Bởi thế vì thương con nàng có thể làm tất cả mọi việc . Vô tình ông đã là một cái gạch nối trong cuộc sống của họ , ông nói cho nàng nghe sự suy nghĩ của một người đàn ông trong mọi vấn đề . Ông chỉ cho nàng cách nói năng và cư xử với người đàn ông đang đi bên cạnh nàng . Ông bảo với nàng:

- Em có gì bực tức cứ gây với anh cho hết đi nha nhỏ . Về nhà phải vui tươi lên, ráng đừng gây gổ bởi vì lỗi là của em đấy .

Nàng đã trầm ngâm rất lâu rồi thở dài:

- Anh biết không, cuộc đời em đã có rất nhiều người thương em . Nhưng thường thì họ chỉ có thể thương em như thương họ là cùng . Em chưa bao giờ có được một người thương em hơn là thương chính mình .

Nhưng không phải lúc nào nàng cũng nói được một câu ngọt ngào như thế đâu . Có những khi nàng quyết định gây luôn với hai người một lượt cho bố ghét, nàng hét :

- Đàn ông mấy người chỉ chăm chặp binh nhau là giỏi ...

hay :

- Anh về phe ai hở ?

Ông chỉ còn biết cười trừ . Về phe ai ? Cái con bé lấm cấm hỏi vậy mà cũng dám hỏi . Ngay chính ông nhiều lần cũng ngạc nhiên với chính mình . Khi cái bóng hạnh phúc của nàng càng rõ nét cũng là lúc cái bóng hạnh phúc của ông mờ dần . Thiên hạ biết được sẽ cho là ông đại, nhưng ông không cần . Ông vốn chưa bao giờ đặt sự suy nghĩ hay phương cách sống của mình trên những lập luận của người khác . Ông không bao giờ quên được cái hình ảnh đứa con gái mười ba tuổi của ông ngồi rũ tóc khóc trong phòng ngủ khi biết được sự chia tay của bố mẹ . Ông nguyện sẽ làm tất cả những gì ông có thể làm được để cái cô bé nhỏ xíu "thích để tóc dài" ở xa ông cả mấy ngàn cây số kia sẽ không bao giờ phải khóc như con gái ông . Cô bé sẽ chẳng bao giờ biết được rằng ông thương cô bé nhiều như ông thương những đứa con của ông . Chẳng vậy mà ông đã bị mẹ của cô bé phùng mang trợn má dọa nạt ông không biết bao nhiêu lần khi ông lên tiếng can ngăn:

- Con bé còn nhỏ quá em à, em đừng có bắt nó học đủ mọi thứ như thế còn giờ đâu mà chơi nữa .

- Học là cho nó thôi, đâu phải cho em đâu . Bộ anh tưởng cho nó đi học nhiều em không cực sao ? Hồi xưa em ấy hở ...

Ông phải cố gắng lắm mới khỏi phì cười trước câu nói bất hủ của nàng . " Hồi xưa em ấy hở ... " là câu nói nàng hay dùng nhất để so sánh mình với con . Ông thường nửa đùa nửa thật bảo với nàng:

- Em là em, con bé là con bé, làm sao nó giống em được ? Mỗi đứa trẻ có một sự phát triển khác nhau em à . Đừng bao giờ so sánh đứa con nít này với đứa con nít khác . Cũng đừng bao giờ bắt con phải thực hiện dùm mình những ước mơ chưa tròn . Mình sinh con ra nuôi dạy và thương yêu chúng với tất cả khả năng của mình nhưng cũng phải tôn trọng cái cái bản chất riêng tư của chúng nữa . Nếu ai cũng giống y hệt em hóa ra trên thế giới này chỉ có một loại người thôi sao ?

Nàng hứ một tiếng :

- Nếu thế giới này ai cũng giống em hết thì thiên hạ đã thái bình rồi em nói cho anh biết .

Nàng là thế, bướng bỉnh ngổ ngáo và hay cãi bướng . Điều gì ông nói ra nàng cũng gạt phăng qua một bên rồi gân cổ lên cãi mới chịu được . Mặc dầu ngay sau đó lại ngoan ngoãn thực hành ngay những lời khuyên nhủ của ông nhưng vẫn chẳng bao giờ chịu nhận là ông đúng . Có lẽ vì thế mà họ hay có những cuộc tranh cãi, vì tánh ông rất thẳng, thấy nàng làm điều gì không đúng là ông nói ngay . Còn nàng thì lại hay dối, khen thì không sao chứ phê bình một tí là vùng vằng lên liền . Nhưng họ vốn chẳng bao giờ giận nhau được lâu nhờ cái máu hài hước trong ông . Chính nàng cũng đã từng công nhận:

- Em đã định giận anh luôn rồi đó . Em tự bảo với mình đứa nào còn nói chuyện với anh nữa đứa đó làm con chó .

Ông cười:

- Vậy em thích được gọi là "Mực" hay "Vàng" ?

Để nghe cái tiếng xía dài của nàng . Đợi cho cái giọng nheo nhéo đó nhỏ dần rồi ông mới ôn tồn:

- Hai đứa mình chỉ có thể ngưng không nói chuyện với nhau khi một trong hai đứa không còn có mặt trên đời này nữa thôi em ạ .

Nàng khúc khích cười:

- Cái "đứa" rời trần gian trước đó chắc chắn không phải là em rồi, em trẻ hơn anh mà làm sao có chuyện em chết trước anh được ...

**

Hoàng hôn đã phủ dần đến chân đồi, chập choạng trên những vòm lá trùm lên các ngôi mô trắng toát . Không khí chung quanh thật bao la êm đềm . Không có gì có thể làm kinh động những người đã ngủ ở đây được nữa . Ông gục đầu vào hai bàn tay, lòng trống trải, rã rời . Mơ hồ trong gió tiếng nàng nói hôm nào, lãng đãng, mông lung:

- Anh biết không, cuộc sống có những người mà mình đem theo vĩnh viễn, có những món nợ mà mình một đời chắt chiu cũng không trả nổi . Thật khó mà có thể tưởng tượng rằng phải nhờ một người khác giúp, mình mới tìm lại được mình . Từ ngày quen anh em đã thật sự tìm được niềm tin yêu đời và sự bình an , mỗi ngày em đã nghe theo anh cố làm một cái gì đó để ngày hôm sau sẽ tốt hơn ngày hôm qua . Có anh cuộc sống của em trở nên tốt đẹp hơn, nhưng còn anh ? Hình như em chẳng làm gì được cho anh ngoài đổ hết những phiền muộn và rắc rối của mình vào lòng anh .

Ông thì thầm với cái nụ cười rạn rỡ trên khung ảnh:

- Bao nhiêu năm qua rồi đủ để chứng minh cho em thấy một điều, đó là tìm cho mình một người bạn, một người tình hay ngay cả một người chồng, một người vợ thật ra không khó khăn cho bằng tìm cho mình một tri kỷ phải không em ? Anh vốn chẳng phải là cái phao để em bám víu đâu nhỏ ạ . Mà trái lại chính em đã là một điểm tựa tinh thần cho anh suốt những ngày tháng qua đó Ngốc Nghếch ơi ...

11/19/04